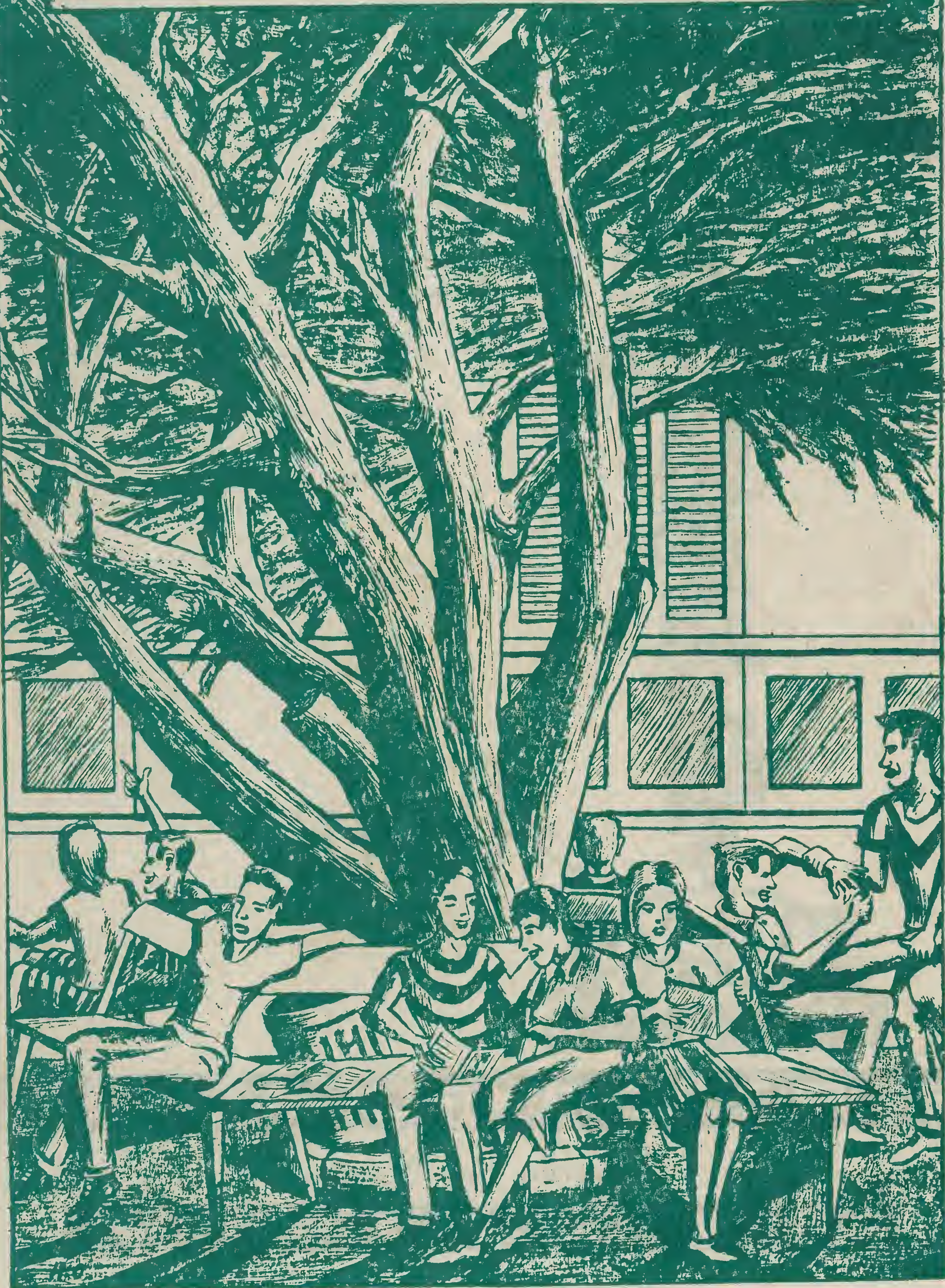
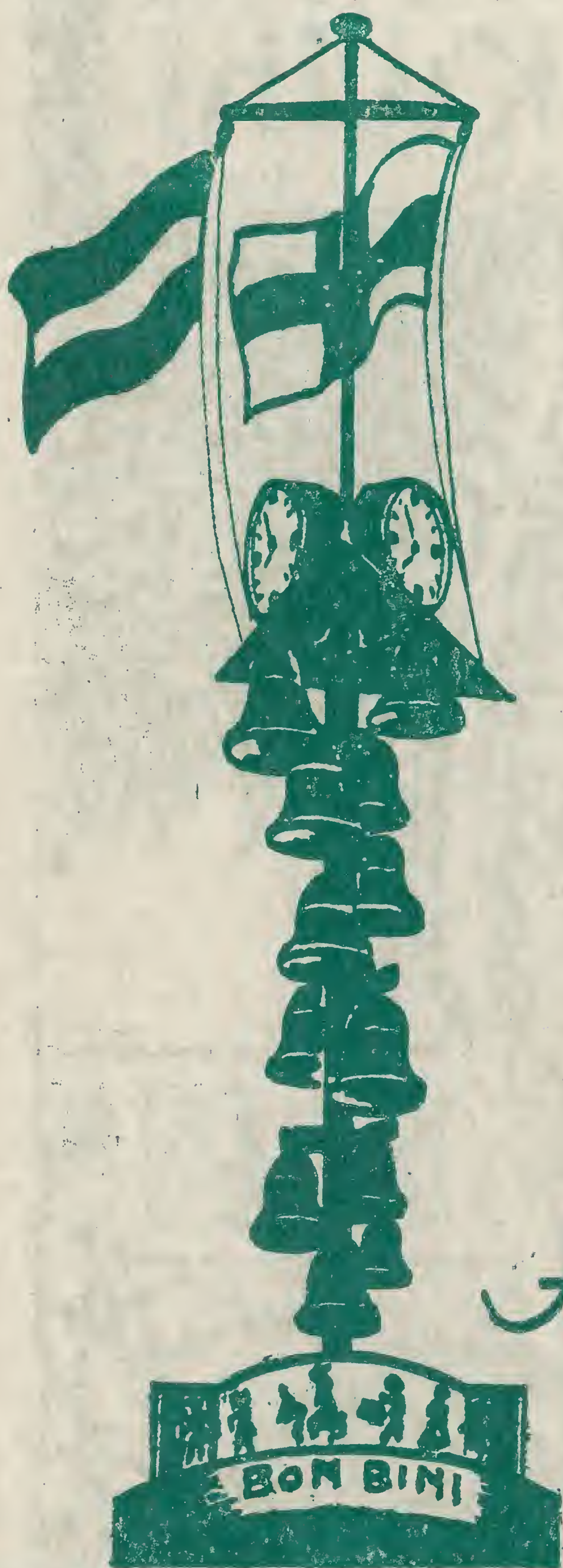
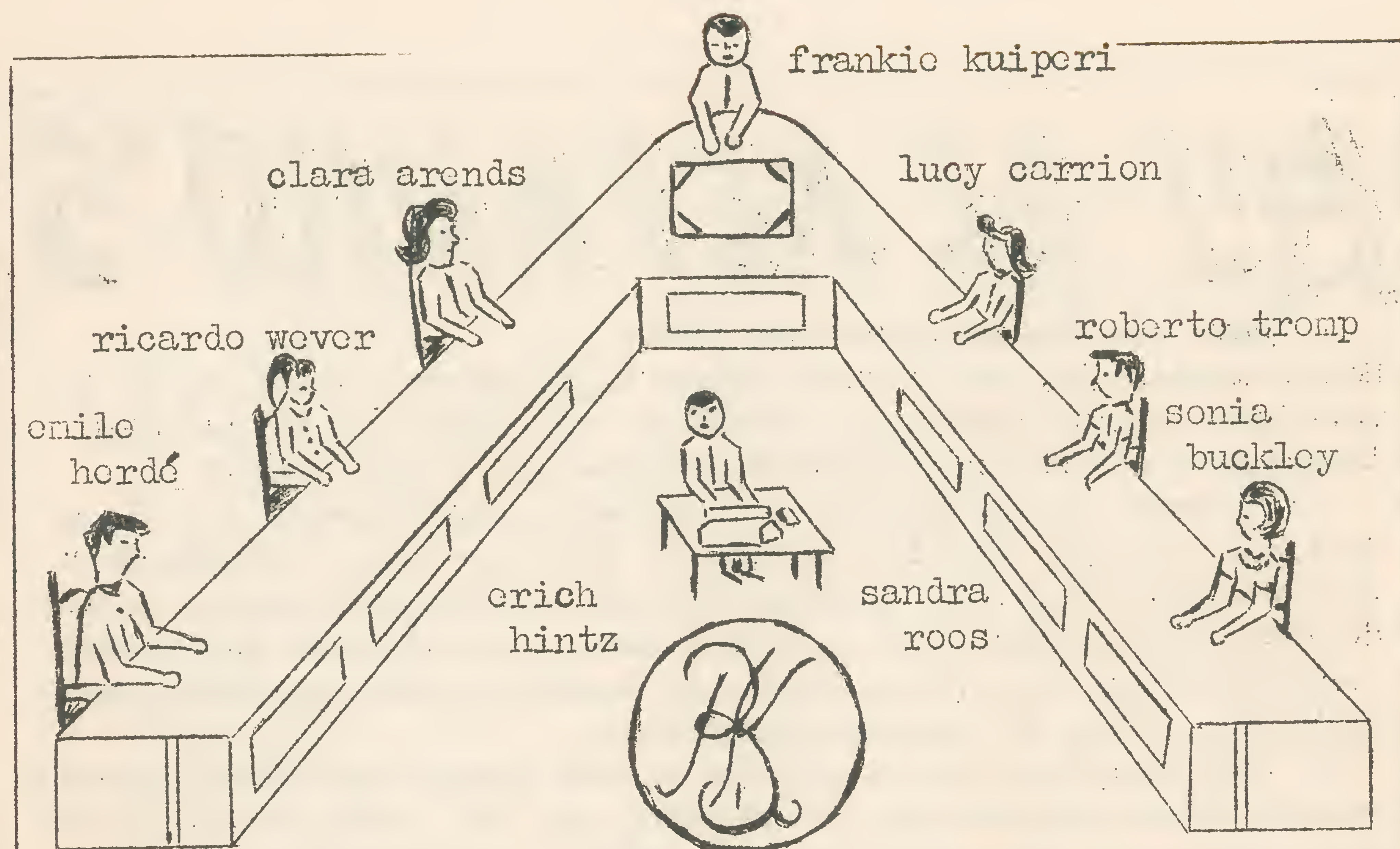
LA SALLE COLLEGE MARIA COLLEGE

Bao di Kwihi

ARUBA R.K. MULO SCHOLEN NED. ANT.

BON BINI

MAART 1967 - VIERDE JAARGANG - NUMMER 7

Beste Abonnees,

Het is dan net niet gelukt u dit nummer te bezorgen vóór de vakantie. Wij hopen dat u die vrije dagen toch doorgekomen bent. Ging het bij u ook zo vlug?

De redaktie dankt alle kopij-zenders weer hartelijk en vraagt voor de maand april de medewerking van vooral de 9e klassen. Jullie snappen wel dat 10 geen tijd heeft. Over twee weken begint het schriftelijk eindexamen en daar maken zij zich (terecht?!) al heel wat zorgen over. Lezers en redaktie wensen jullie wel héél veel succes.

Verder vragen we nog uw aandacht voor de sport in dit nummer. Al moest L.S.C. het zonder aanmoedigingen van meisjes doen (waarom toch M.C.), in beide afdelingen behaalden onze jongens de eerste plaats. PROFICIAT.

redaktie

BIJ DE KEPAUKO'S

Het was Tweede Kerstdag 1962.
Het vliegtuigje, een Cesna, deed zijn uiterste best om op de vereiste hoogte te komen - 2500 m. Je voelde de temperatuur langzaam maar zeker dalen; de ademhaling ging sneller.

Ik was op weg naar de Wisselmeren, het hartje van Nieuw Guinea, nog pas enkele tientallen jaren geleden ontdekt door Ir. Wissel. Hier zou ik mijn laatste vakantie in Nieuw Guinea doorbrengen. Ontelbare verhalen waren mij al over dit gebied verteld en nu had ik de kans, de laatste, dit nog bijna maagdelijke gebied te kunnen bewonderen.

Het toestelletje vloog nu in een pas en passeerde enkele reusachtige bergketens. Plotseling zag ik, recht voor me uit, het meer, een uitgestrekte waterplas, omzoomd door enorme, groene bergen. Hoe wonderlijk, op ruim 1700 m hoogte zo'n meer te zien.

We zakten nu weer en de hoogtemeter wees 1800 m aan. We vlogen nog enkele minuten boven het water, toen links om een berg heen en enkele tellen later zette Eric, de piloot van de Miluva (Missie Luchtvaart) het kistje veilig aan de grond - Enarotali, hoofdplaats district Wisselmeren. In tegenstelling tot de meeste andere strips, welke grasvelden zijn, was deze geasfalteerd, een ongekende luxe. Later bleek hoe noodzakelijk dit was. Door de enorme regenval zou een grasstrip maar heel weinig gebruikt kunnen worden. Mijn gastheer, pater H. en enkele zusters stonden ons al op te wachten. Door de radio hadden ze onze radiocontacten met Biak kunnen horen.

De zon scheen fel maar de temperatuur was zalig; er woei een heerlijke koude wind. Tegen de heuvels stonden leuke houten huisjes, meestal gemaakt van gekapte planken.

We namen afscheid van de piloot, die nog twee uur vliegen naar Hollandia voor de boeg had, en begonnen met de wandeling naar de pastorie. "Een kwartiertje lopen" zei de pater, maar het is zeker een half uur geworden. De pastorie lag op een heuvel en ik vond het een vreselijke klim. Telkens moest ik blijven staan om op adem te komen, ik hijgde als een oud paard

"Hoe hoger je komt, des te ijler is de lucht" herinnerde ik me uit een aardrijkskundeboek en deze theorie werd nu wel op een wrede manier in ptaktijk omgezet.

Nu maakte ik ook kennis met de bevolking: de Kepauko's. Het waren kleine mensjes, een soort pygmeeën. Ze waren zeer vriendelijk en sommigen stootten een of ander oerwoudgeluid uit dat dan zoveel als "goede morgen" moest betekenen. Een "La Linda" was hier kennelijk niet, want textiel zag je niet. De vrouwen droegen slechts een rokje, van een soort riet gemaakt.

De pastorie was ook een houten gebouw, houten wanden, houten vloeren. We dronken wat en gingen eten. Tot mijn grootste verbazing verschenen er aardappels, sla en vers rundvlees op tafel. Ik kon mijn ogen niet geloven. Maandenlang had ik eigengebakken brood, rijst met meatballs uit blik gegeten, soms aangevuld met wat oerwoudgroente. De pater zag mijn verbaasde blikken en zei lachend:"Allemaal uit eigen tuin". Ik begreep het; hier was een Hollands zomerklimaat. Het smaakte me als ham in de vasten. Tijdens de maaltijd betrok de lucht. "'s Middags en 's nachts regent het hier praktisch altijd", zei de pater en inderdaad, binnen enkele minuten viel de regen met bakken tegelijk uit de lucht. De temperatuur daalde, ik voelde me steeds kouder worden. Een wollen trui en een paar wollen sokken van de pater deden echter wonderen. Ontzettend, slechts 4 graden ten zuiden van de evenaar en dan deze kleding. Na het eten kregen we nog pudding van verse melk met echte aardbeien. Ik was de smaak ervan al bijna vergeten. Na dit heerlijke, zalige diner, dat ik mijn leven lang niet meer vergeten zal, gingen we slapen. Behaaglijk trok ik een paar wollen dekens over me heen en viel dadelijk in een vaste slaap.

Toen ik wakker werd hoorde ik het zware gedreun van een dieselmotor naast me. Wat kon dat zijn? Ach natuurlijk, dit was de elektrische centrale van de pater. Nu herinnerde ik me ook dat er om 5 uur een Mis zou zijn; het was immers Tweede Kerstdag. Ik wist niet hoe snel ik me moest aankleden, want het was bar koud.

Ik spoedde me naar de kerk, ook weer geheel van ruwe planken gemaakt, en duwde een van de grote deuren open. Ik stapte binnen en wat ik toen zag, deed me werkelijk ver-

 gaat door op bl. 7

In de 7de en 8ste klas

In mijn agenda staat als eerste les: Nederlands in 7a. Met een rij heel kleine jongens ga ik naar boven. Hier en daar steekt er eentje boven de rest uit: misschien verdwaald? Maar hij mag blijven. Een gezellige klas 7a: ze wandelen graag naar het bord, naar de prullenbak en naar de kraan. Eentje gaat er zelfs zoveel mogelijk naar het raam. Misschien komt zijn .... broertje net voorbij; die moet hij dan even goede dag zwaaien.

Spaans kennen ze hier goed. Bij het laatste C.P. gaf iemand de volgende vertaling: El muchacho lleva una gorra grande : de jongen brengt een grote gorilla!

De bel gaat en ik zou graag een helicopter hebben om de langste afstand op onze school wat vlugger te kunnen afleggen: van 7a naar 8a.

8a lijkt wel wat op 7a: er wonen heel wat gezellige kletskousen. Bovendien zitten er ook oude bekenden van de 6e klas. Eén daarvan, we zullen hem X noemen, het is toch algebra-les, heeft nog dezelfde gewoonte als vroeger: hij geeft zichzelf af en toe een dagje vrij.

Die achtste klassen kennen toch wel beter Spaans dan 7. Wat denk je bv. van de volgende zin: het meisje had rode lippen - la muchacha tenía los lápices rojos!?

Een echte wiskunde-klas is 8d. Ze werken er vooral graag met onbekenden. Y maakt achter op het bord een tekening. Die tekening bestaat uit snijdende lijnen en cirkels en stelt een onbekende leraar voor.

Verder zijn er jongens onbekend met het feit dat bij meetkunde passer, gradenboog e.d.m. behoren.

De liefde tot de algebra gaat zelfs over op het kiezen van namen. Eén van de leerlingen heet zo Ten-kwadraat i.p.v. Tenten.

Die les is ook al weer voorbij. Op naar 7c. Daar zitten ze al met smart te wachten. Iedereen heeft zijn Spaans boek op de bank. Alle kauwgumknauwers hebben hun mond leeg gemaakt. Op de trap hoor ik al hoe muisstil ze zijn, en merk ik al dat er niemand is gaan drinken.

Ik zit hier wel met een moeilijkheid. Over een maand moet ik een van de jongens van 7c naar 8 sturen, want hij heeft ongeveer alle bibliotheekboeken van 7 al gelezen. Misschien zou hij nou wat meer aandacht aan zijn zwakke vakken kunnen gaan geven?

10 uur: tijd voor wat ontspanning....

......

In bovenstaande overpeinzingen zit één fout. Wie hem vindt, kan bij ondergetekende een bonnetje krijgen: dat is dan geldig voor één keer geen strafwerk of één keer geen huiswerk.

fr. Willibrordus

DESPUES DI MI MORTO MI BUNITEZA

Sintando na mi porta di curà, mirando dos senjora papiando na kantoe di mi trankera, ta conta di e amiga Maria, cu ta grave maloe na hospital.

"Ki ora cu bo mira Maria, bo ta hanje ta come of ta blè-blè-blè riba otro," un ta bisa otro.
"Esei ta menos", esun ta interumpi, "bo mester mire dal su bitter. E ta mande aden manera nada. Ora placa lage na mitar, caminda e ta bai porta pa porta pa un limosna, pa e continua cu su rom. Su joenan bo ta mirà con cu ta riba caja. Carson kibra, piabow, jen cabei....."

Derepente un machi ta bini bow di careda, gritando:
"Lucina, Lucina, b'a tende ken a muri? Maria, Maria di Nanachi."

Lucina y Ana ta dal man na cabez, saka lensoe y cuminsa basha lagrima.
"Ai, en pober a muri. E tabata un bon hende; tur hende ta papia bon di dje. E tabata flacoe. Ni come e no ta come. Ki ora cu mi conte un secretoe, mi por confia cu e no ta conta ningun hende. Semper bo ta mira su joenan masha netchi mes bisti: sapatoe bon lombra, cabei netchi pela cu e keif tira na banda."

Y cada biaha bo ta tende:
"Dios descansa e pober alma, Dios descansa e pober alma".

Te laat di atardi nan a keda floria e defuntoe si bida.

Asina bo ta hanja hende cu ta desgaba . otro of miho dicho cu ta papia maloe di es cu ta na bida, pero pèna la bida ora e laga kai. E ora ei bo ta tende toer su bon actonan cu él a haci.

Maske cu e defuntoe a comete un gran error, nan ta bolte net contrario e momento ei.
Kangrew di Hulanda ta bisa: "Despues di mi morto mi bunitesa".

Ingrid Lasten

""

vervolg van blz. 3 : Bij de Kepauko's:

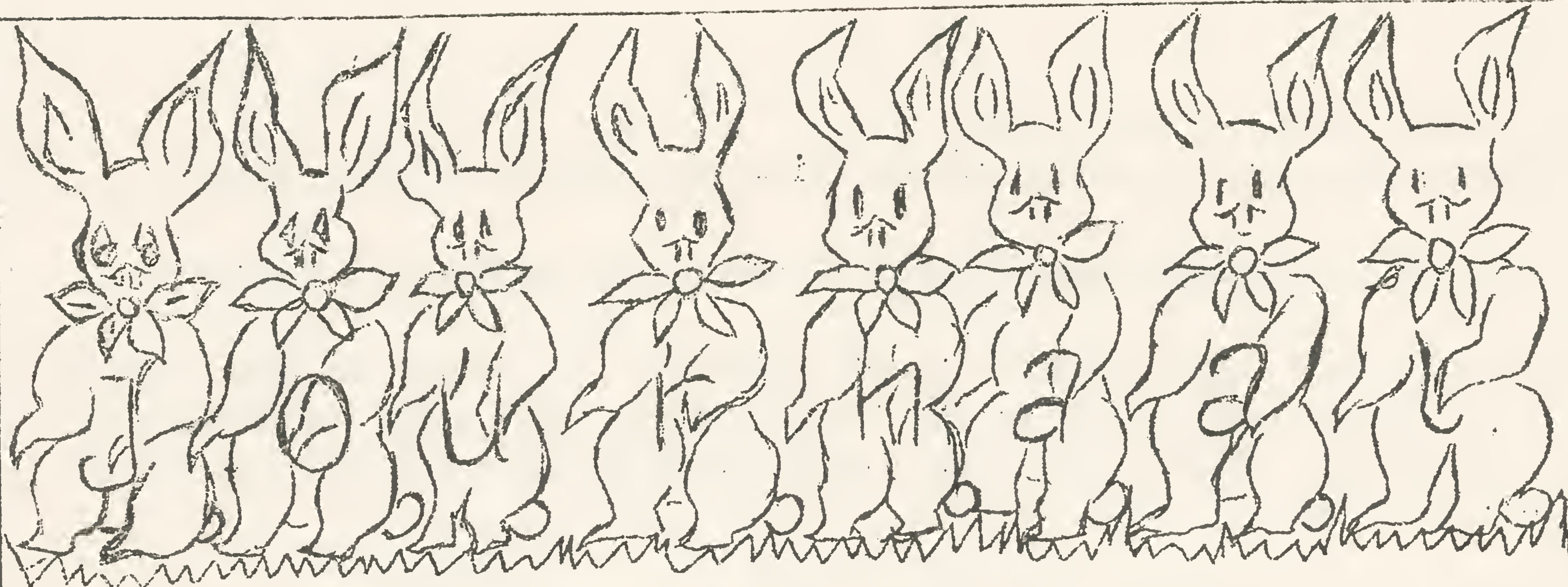
deed me werkelijk verstenen. Hoe lang ik daar zo gestaan heb weet ik niet, maar het moeten minuten geweest zijn.

Ik zag honderden Kepauko's, de meesten stonden, daar het evangelie werd voorgelezen; links de vrouwen en kinderen, rechts de mannen. Textiel was ook hier niet te bespeuren. Het gebouw was gevuld met geschreeuw van baby's en kleuters, gejank van honden die overal onder de banken lagen, ja zelfs van een biggetje dat een der vrouwen in een net op haar rug had meegenomen. Taltijke moeders waren druk bezig hun zuigelingen te voeden en boven al dit lawaai uit: het evangelie, voorgelezen door de pater.

Mijn reukorgaan werd beslist niet gestreeld. Er hing een penetrante stank. Met luid kabaal ging de menigte weer zitten; nu kon ik de pater op het altaar zien en ik zag nu ook een kerststal. Mijn God, dit was nummissie. Ook deze mensen, nog maar net uit het stenen tijdperk, vierden Kerstmis.

Ik slofte naar voren, ging zitten op iets dat een bank leek en wreef in mijn ogen; nee, ik droomde niet; ik was op bezoek bij de Kepauko's.

P.Ostendorf

MARIA COLLEGE

27 februari : Een lichte schok door de hele school.
De beving was het sterkst in 8b.
Voor nadere beschrijving: blz. 1.

1 maart : Vandaag begon voor de 10e klassen het langverwachte tentamen.
's Morgens liepen de eerste slachtoffers al onrustig de speelplaats op en neer.

2 maart : De tentamens gaan gewoon door. Andere slachtoffers zitten nou in angst.
Volhouden meisjes.

3 maart : Eindelijk afgelopen. Die tentamens dan.
Een lang en blij zuchten, of ze het diploma al behaald hebben.
Enkele andere klassen hebben ook blij gezucht.
Zij dankten aan al die drukte een extra vrije middag.

9 maart : Nu weten de 10e klassers de uitslag ook nog.
Daar hadden ze dan zo voor op hete (!?) kolen gezeten.
Lucy, onze redactrice kan met een gerust hard verder werken aan ons blad.

10 maart : Zuster Hélène kwam de klassen even langs. Zij is nog niet in functie als hoofd, maar dat duurt niet lang meer.
Het was voor het afscheid van zuster Dorothea.

13 maart : Onze lieve buurvriendjes waren weer zo vriendelijk geweest om onze "sushibakken" leeg te gooien.

Noot van de censor:
Als de lieve kroniekschrijfster zo vriendelijk wil zijn te bewijzen wat ze beweert, gelooft hij de beschuldiging. Ook op het La Salle College werden al twee keer alle bakken omgegooid. De dader is wel gesignaleerd, nog niet gevangen: 's nachts om 4 uur was een levensgroot varken aan 't werk.

14 maart : De beruchte en gevreesde Centrale Proefwerken doen weer hun angstaanjagend werk. Tot 17 maart kunnen we op hun aanwezigheid rekenen.

17 maart : De laatste schooldag voor zuster Dorothea.
In het laatste uur namen we gezamenlijk afscheid van onze lieve zuster, die morgen in het vliegtuig stapt en begint met een dik en dik verdiende vakantie.
Wij wensen u een goede reis en een heel fijne vakantie zuster. Daag!!

Journaal L.S.C.

28 februari: Begin van het voetbaltournooi.
Onze junioren treden aan tegen het Antonius-college. Het was wel even wennen. Maar we wonnen toch: 2-1.

2 maart : De junioren gaan door op de goede weg. Ze verslaan de a-t-s-ers met 3-0
En nou komen ook de senioren aan de beurt. Dat is meteen heel ander spel. Dat gaat al in de richting van hoofdklasse-spel, of daar in de buurt.
Ook de senioren beginnen met een overwinning. Met 2-0 verslaan zij de senioren van Antonius.
Ook hun spel doet ons het beste hopen voor de volgende wedstrijden.
Er er komt heel wat publiek. Onze supporters moedigen ook flink aan.

7 maart : We kunnen niet alle wedstrijden gaan verslaan.
De school gaat intussen ook gewoon door. Dat merken we deze week wel. De Centrale Proefwerken vieren feest.

8 maart : Vandaag stond Opstel op het programma. De titels waren een verrassing voor iedereen. Of er meesterwerken uit de bus kwamen die misschien in ons blad een plaatsje zullen vinden, betwijfelen we nog.

0 maart : En weer rpoefwerken en voetballen.
De senioren hebben een geblesseerde keeper. Nou valt de juniorenkeeper maar in. Met succes. De senioren winnen. Maar de junioren weten alleen een gelijk spel uit het vuur te slepen.

13 maart : Nou de centrale proefwerken achter de rug zijn, beginnen de gewone....
De ernstigen onder ons maken gebruik van de praat- en biechtgelegenheid die onze moderater, pater Kunze, geeft. Leuk en interessant in de koffiekamer. Je kon er een heel stuk van de les mee missen.

16 maart : Onze junioren spelen hun laatste (zesde) wedstrijd van de competitie. En ze winnen weer!
De jongens van fr. Gerardo hebben het prachtig gedaan. ONGESLAGEN KAMPIOEN in de competitie van Oranjestad. Als ze nou maar in training blijven op straks de kampioen van San Nicolaas ook te verslaan!
Met de senioren gaat het juist vandaag erg slecht. Na twee minuten met 2-0 achter. En even later nog 3-0 ook. Tja... wat foutjes... Toen gingen ze vechten als leeuwen. Maar het kwam niet verder dan 3-2. De tegenstanders, Colegio Arubano, liepen langs hun schoenen van trots dat ze ons verslagen hadden.

22 maart : Laatste schooldag. We zouden een sportmorgen hebben... Maar laat het nou gaan regenen. En wel tot 10 uur. Toen ging alleen de vulley nog door. Vooral 7b blonk uit.
Daarom mochten zij het laatste spel hebben tegen zes leraren. Een pracht vertoning. De "smashes" en "pushes" waren niet van lucht. Vooral fr. Arnold had een bekende manier van slaan.
Alleen de scheidsrechter kende de stand en die verklaarde om 12 uur: 15-11 voor het corps.

De Gevallen Lessenaar.

In klas 8b heerste een doodse stilte. Natuurlijk, we hadden handelsrekenen. Iedereen zat aandachtig naar de meneer te luisteren. Hij legde een moeilijke som uit. Twee meisjes probeerden de som op het bord. De anderen maakten de som in hun schrift.

De meneer had blijkbaar meer inzicht bij ons verwacht. Zijn humeur werd er niet beter op. Hij liep door de klas te ijsberen. Hij keek of de meisjes de sommen goed maakten. Zo kwam hij ook bij mijn bank. Ik zat net te suffen, want ik begreep de som niet. Nu werd ik zenuwachtig, want ik houd er niet van dat iemand op mijn vingers kijkt als ik aan het schrijven ben.

Door mijn zenuwachtigheid vergiste ik me in een berekening en daar stond de fout. Meneer begon te mopperen dat ik koppig was en dat ik niet oplette. Hij ging boos naar zijn lessenaar. En toen.... Toen gebeurde er iets "vreselijks".

In zijn "radeloosheid" om zo'n domme kinderen stootte hij met meer kracht tegen de lessenaar dan dat ding kon verdragen en met een harde bons klapte de lessenaar tegen de grond.

Alles viel eraf. Boeken, schriften en ook een asbak. Een lawaai van jewelste. Wat wij deden?.... Wij begonnen allemaal te lachen. En meneer? Die lachte ook!

Een paar meisjes hielpen de lessenaar optillen. En alles lag weer gauw op zijn plaats.

De boze bui was over. Na regen komt zonneschijn.

S.Roos

M.C.

D E B E K E E R D E Z O O N

Juan Alvarez was de oudste van drie zonen; en zoals de meeste Mexicanen zeer vroom katholiek. Maar er kwam een grote verandering in Juans leven. Dat gebeurde toen hij zestien was. Zijn vader, een brave man, werd op weg naar de kerk door een auto overreden. Zonder zijn familie nog te kunnen spreken stierf hij.

Door de dood van zijn vader moest Juan stoppen met zijn studie en gaan werken, want zijn moeder verdiende niet genoeg bij de wasserij om hem en zijn twee broers te onderhouden. Dit alles werkte mee om Juan helemaal te veranderen.

Hij ging nooit meer naar de kerk en de ene vloek na de andere rolde uit zijn mond. "God bestaat niet", hield hij maar niet op te schreeuwen, "en als hij bestaat, kent Hij toch geen rechtvaardigheid."

Juans moeder en broers bleven zeer gelovig.

Zo gebeurde het op een Goede Vrijdag enkele jaren later, dat zijn moeder hem weer vroeg mee naar de kerk te gaan. Juan weigerde als altijd. Toen moeder en broers weg waren, nam Juan de krant en begon aandachtig te lezen. Eben later, tegen drie uur, werd het een beetje donker. Juan stond op en keek naar buiten. Regen was er niet op komst. Hij vond het een beetje vreemd, maar ergerder er zich niet over. Hij stak de lamp aan en ging door met lezen.

Even later viel er een vlek op de krant. Toen Juan zag dat het bloed was, schrok hij zich dood. Meteen viel er een tweede vlek. Juan keek omhoog en zag dat het kruisbeeld dat boven hem hing "bloedde".

Hij viel op zijn knieën en smeekte God om vergiffenis voor zijn ongeloof. Toen kleedde hij zich vlug aan en liep naar de kerk. Hij vertelde zijn moeder alles wat er gebeurd was. Samen dankten ze God voor dit teken

Vanaf deze dag was de familie weer helemaal verenigd.

e.h.

Antwoord aan MR. MULTATULI.

Bij het lezen van het stukje "mr. multatuli" in het vorige nummer, moest ik wel lachen om de vele stommiteiten die erin stonden. Natuurlijk heb ik het uitgelezen om er nu een beetje op aan te merken.

1. Multatuli geeft me gelijk dat ik hem een held (op sokken) noem. Een held maakt geen gebruik van een pseudoniem.

2. Multatuli vindt mijn verhaal en kritiek "hopi scuma pero poco chuculati". Ik vind zijn antwoord: PURO SCUMA (er zit helemaal geen chuculati bij)

3. Ik vind dat je je ouders er niet bij moet halen als je mij nog eens durft tegen te spreken. Je schrijft dat je moeder mijn verhaal niet begrepen heeft, je broertje wel... ra-ra. Je vader dacht dat ik het marsmeisje was. Jongens en meisjes uit elkaar houden kan hij misschien niet omdat jij z'n zoon bent (je kletst teveel)

4. Ook beweer je dat je nichtje in slaap viel, want het was zo laf... zo laf... Je bedoelt zeker saai? Laf is een karaktertrek (bv. van jou)

5. Je schrijft dat ik me niet meer hoef af te vragen hoe het marsmeisje eruit ziet. Dat doe ik ook niet meer; ik heb haar onlangs gezien, hangend over een muur van het M.C., ze heet Joy Harms.

6. Als ik schrijf heeft je broertje, dat 11 maanden oud is, iets te lezen. Ha.. ha... ha.... Een jongen van 11 maanden die kan lezen is op deze wereld iets bijzonders. Hij is natuurlijk het marsmánnetje......

7. Volgens jou is Bao di Kwihi zo goed, dat ik het niet weg mag gooien, maar "Het marsmeisje" vind je prut. Dan is Bao di Kwihi ook prut, als mijn verhaal goed genoeg is om erin geplaatst te worden.

Wie is Multatuli?.....
Dat is dank zij jouw grote mond geen moeilijke vraag meer.
Het antwoord is: Joy Harms (het marsmeisje)

Harmsje, ik raad je aan om nooit meer een verhaal te bekritiseren zoals je "Het marsmeisje" hebt bekritiseerd, want je zult van een koude kermis thuiskomen (lees: op Mars terugkeren)

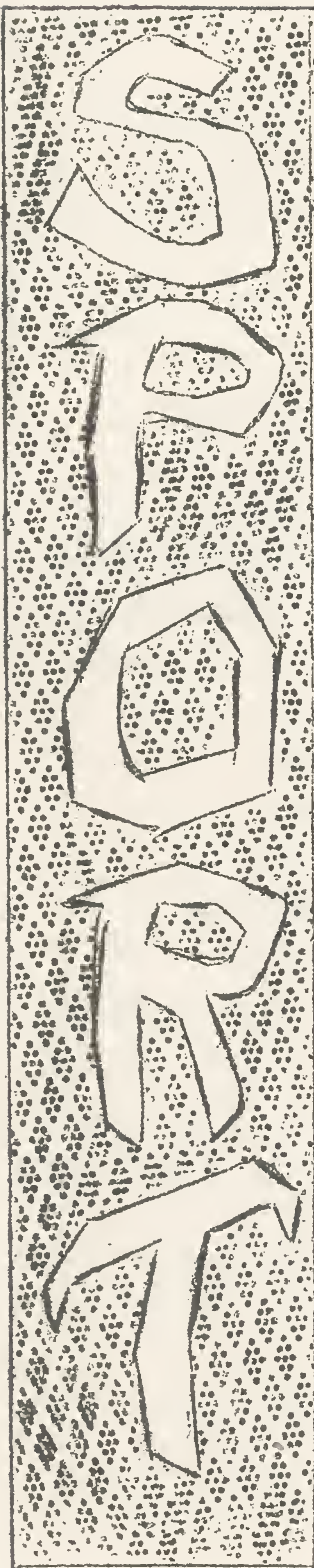
Om te eindigen: ik lees liever iets dat gaat over het M.C. of het L.S.C., dan iets dat geschreven is door Multatuli.

F.Burke

N.B. Ik meen dat we B.d.K. beter helpen door toch maar gewoon goede artikelen in te sturen.

(DAAR IS DE REDAKTIE HET MEE EENS!!!!!!)

TWEE KAMPIOENEN

Junioren

Voor de Junioren was de voetbalcompetitie al afgelopen voor de vakantie. Als u even op het standenlijstje kijkt, ziet u meteen dat er geen vuiltje aan de lucht is geweest. Onder aanvoering van Bonbon waren ze meestal een klasse beter dan de tegenstanders. Proficiat jongens.
Nou nog winnen van de kampioen van de andere kant: het Augustinus-college.

	wedstr.	gew.	gel.	verl.	PUNTEN	doelgemidd.
LA SALLE	6	5	1	0	11	18- 3
ANTONIUS	6	1	3	2	5	7- 8
COLEGIO	6	2	1	3	5	8-13
A.T.S.	6	0	3	3	3	2-11

Senioren

LA SALLE	7	6	0	1	12	16- 8
JULIANA	7	4	1	2	9	12- 6
A.T.S.	8	3	1	4	7	9- 9
COLEGIO	8	3	0	5	6	12-17
ANTONIUS	8	2	0	6	4	9-18

De jongens van Cedric hebben het heel wat moeilijker gehad. Zij hebben er veel harder voor moeten vechten. Maar het is gelukt. Gefeliciteerd. Probeer de laatste wedstrijd nog te winnen. En dan nog tegen de kampioen van San Nicolaas: de A.T.S. Succes daarmee.
Het is wel even sukkelen geweest met de geblesseerde keepers, maar met een sterke achterhoede (als ze allemaal op tijd kómen) krijgt de keeper het echt niet zo druk.
We rekenen weer op veel toeschouwers voor de laatste wedstrijd en voor de finales!

Een Spook

Het gebeurt vaak dat tante Miep ons allerlei verhaaltjes over vroeger vertelt. Deze had ze meestal van Oma gehoord, toen ze nog klein was en bij haar op de schoot zat. Deze keer vertelde ze een verhaal dat echt gebeurd was met haar broer.

Ome Jan was toen ongeveer 30 jaar oud. Hij ging dikwijls naar de bar in de buurt en als hij naar huis kwam was het mmestal al een uur of drie in de nacht. Oma had hem dikwijls daarvoor gewaarschuwd, want naar men zei, dwaalde daar in de buurt de ziel van een gierige koopman rond. Jagers die van de jacht thuis kwamen, beweerden hem gezien te hebben. Maar ome Jan wilde er geen geloof aan hechten en zei dat het allemaal fantasie was en bijgeloof. Die gedachte kwam hem duur te staan.

Op een nacht ging hij, zoals gewoonlijk, tegen drieën naar huis. Opeens hoorde hij het gehuil van een klein kind. Hij draaide zich om, maar zag niets. Het geluid liet zich weer horen. En deze keer zag hij het. Midden op de weg zat een jongetje. Ome Jan ging naar hem toe en vroeg wie hij was. Het knaapje opende zijn mond en er kwam vuur uit. Op zijn hoofd had hij twee horentjes en zijn handen en voeten leken op bokkepootjes. Bij het zien van dat alles begon ome Jan te rennen, maar struikelde en viel.

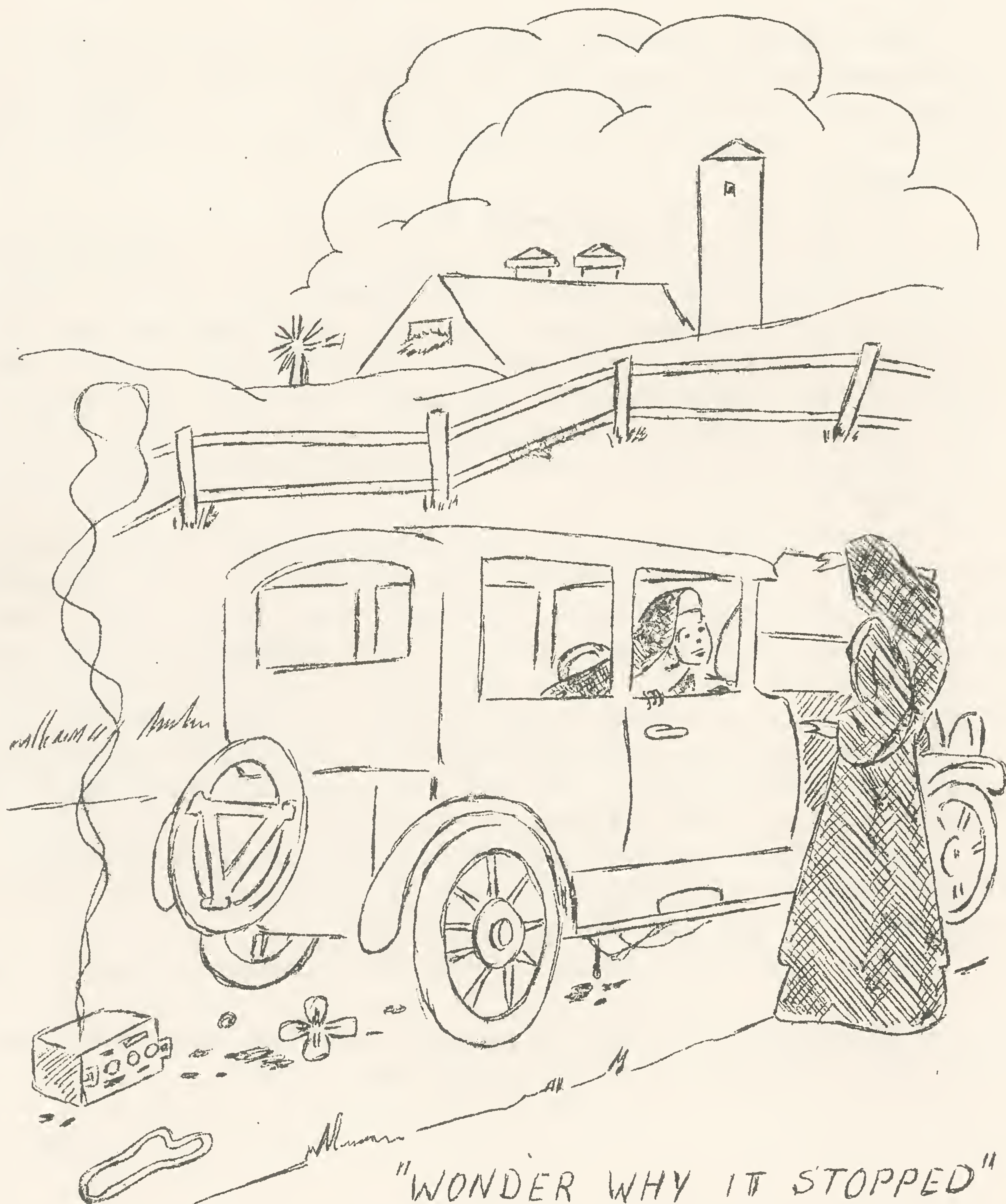
De volgende morgen vond boer Bietsen hem daar bewusteloos liggen. Hij bracht hem naar Oma. Bea, de meid, bracht hem weer bij met de geur van koeiemest.

Later vertelde hij alles wat hij gehoord en gezien had.

Uit schrik voor dit alles ging hij niet meer naar die bar, maar richtte er zelf eentje op.

Lucy

HUMOR

"WONDER WHY IT STOPPED"

weer dat moeilijke nederlands....... nu van het l.s.c.
(uit een godsdienstproefwerk in de passietijd)

- Jij was ook in de olijf bij hem.

- Met zijn kleren werd gedobbeld.

- Jezus had dorst en toen stak een soldaat een spons met azijn in zijn hart.

- Judas kreeg 30 tweelingen.

- Een groep Geallieerde weenvrouwen.

- Bij Jezus'dood knielden de farizeeërs zonder dat ze wisten waarvoor.

- Eli, Eli, sabata mi

- Elli, Elli, kom en haal mij.

- Wie willen jullie hangen: Jezus of Barrabas?

- Er werd een wacht geplaatst omdat men dacht dat Maria en weet ik veel Hem uit het graf zouden halen.

- Ze gaven hem azijn met een stukje spons.

- Die twee naast mij weten niet wat ze doen.

- Wonder bij Jezus' dood: Die van het oor in de olijfhof.

- Petrus weigerde aan een vrouw, dat zij ook met Jezus was..

- Toen riep Jezus: "Het is volmaakt".

J.B.

1	2	3	4	5	6	7	8	9

Puzzel

Weer heel veel inzendingen van vorige maand kwamen bij de redaktie binnen. Na loting kwam uit de bus:

WINNAAR:

Efraïm Angela - 7c - LSC.

De oplossingen van deze maand vóór 20 april.

waag een kans.

Van boven naar beneden:

1. keer
2. verenigde naties
3. metaal
4. 1000 kg
5. functie
6. speelgoed
7. Rusland
8. niet vast
9. halfbloed

horizontaal krijgt u natuurlijk weer een bekend woord. Dit keer een woord dat voor trouwe lezers van Bao di Kwihi niet onbekend zal zijn.

Stuur wel de héle oplossing in; niet alleen het ontstane woord.